

Με τα μάτια της ψυχής

Λάθος, λάθος, όλο το σκηνικό είναι λάθος έλεγε στον εαυτό της η Εκάβη βγαίνοντας κατάκοπη από την καφετέρια που εργαζόταν ως σερβιτόρα. Το δρομολόγιο αυτό το έκανε κάθε μέρα αλλά σήμερα ένιωθε διαφορετικά, κάτι υπήρχε στον αέρα που δεν της άρεσε, δεν έδωσε πολλή σημασία, έπρεπε να προλάβει το λεωφορείο για να πάει στη σχολή της.

Είχε φτάσει στη στάση. Στάθηκε όρθια σε μια γωνιά περιμένοντας υπομονετικά το λεωφορείο. Της άρεσε να παρατηρεί τους ανθρώπους, προσπαθούσε να τους "διαβάσει", ρουφούσε την κάθε τους κίνηση, "ξεφύλλιζε" σαν βιβλίο την κάθε τους έκφραση, ήταν και αυτό ένα μάθημα για εκείνη που σπούδαζε ψυχολογία. Το βλέμμα της έπεσε σε μια ηλικιωμένη κυρία. Έβλεπε χαραγμένα τα χρόνια που κουβαλούσε, το θλιμμένο βλέμμα της ταυτόχρονα είχε και μια καλοσύνη. Ξαφνικά, και πριν προλάβει να βάλει της σκέψης της σε τάξη, ένας εκκωφαντικός ήχος ακούστηκε κι ύστερα σιωπή.

Είχαν περάσει μόνο μερικά λεπτά. Η Εκάβη ξαπλωμένη στην ασφαλτο προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί αλλά δεν μπορούσε. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά αλλά εκείνη δεν έβλεπε τίποτα, μόνο άκουγε. Θρήνος παντού, δεν μπορούσε να δει αλλά ένιωθε το θάνατο, τον μύριζε στον αέρα, τον αισθανόταν στο κορμί της. Οι επόμενες ημέρες ήταν βασανιστικές για την οικογένεια της Εκάβης. Οι γιατροί στην αρχή δεν έδιναν πολλές ελπίδες, είχε πολλαπλά τραύματα και ήταν εξαιρετικά δύσκολη η κατάσταση της, όμως εκείνη δεν είχε πει την τελευταία της λέξη.

Η Εκάβη έδωσε μεγάλη μάχη για να κερδίσει πίσω την ζωή που της ανήκε. Δε θα έκανε την χάρη σε εκείνον τον τρομαχτικό μαυροφορεμένο άνδρα που ήθελε να τον ακολουθήσει, και όταν επιτέλους τα κατάφερε είχε έρθει η ώρα της αλήθειας που κανένας δεν τολμούσε να της πει. Ποιος θα έπαιρνε ένα τόσο μεγάλο βάρος; Ποιος θα μπορούσε να πει σε ένα εικοσάχρονο πανέμορφο κορίτσι, που τώρα άνοιγε τα φτερά της για την ζωή ότι δεν θα μπορέσει να ξαναδεί τα πρόσωπα που αγαπάει; Ποιος θα τολμούσε να ξεγράψει από τα μάτια τις υπέροχες εικόνες της φύσης, τον ήλιο που όταν χαμογελάει φτιάχνει τους πιο ωραίους πίνακες;

Ολική τύφλωση της είπαν, εκτός από τον κερατοειδή χιτώνα είχε πειραχτεί και το οπτικό νεύρο. Τα θραύσματα δεν είχαν μπει μόνο στο κορμί της, είχαν καταστρέψει ολόκληρη τη ζωή της. Από την βομβιστική επίθεση στην πρεσβεία του Καναδά είχαν χάσει την ζωή τους επτά ψυχές, ανάμεσα και η ηλικιωμένη κυρία που με τόσο ζήλο παρατηρούσε. Ήταν η τελευταία εικόνα που θα της έμενε για πάντα χαραγμένη.

Οι επόμενοι μήνες την βρήκαν σε ένα κέντρο αποκατάστασης. Έπρεπε να ξανά μάθει τον κόσμο από την αρχή, σαν ένα μικρό παιδί που βγαίνει στη ζωή. Δεν της ήταν εύκολο, δεν ήθελε να συνεχίσει έτσι να ζει. Η κατάθλιψη την είχε κυριέψει, δεν έτρωγε, δεν έβγαине, δε μιλούσε σε κανέναν. Η μόνη της συντροφιά ήταν οι σκέψεις της, προσπαθούσε να «δει» ξανά

και ξανά της όμορφες εικόνες που είχε ζήσει, αλλά και αυτές σιγά σιγά άρχισαν να ξεθωριάζουν. Τότε κατάλαβε ότι αν δεν έκανε κάτι σύντομα θα έχανε και αυτές της λίγες εικόνες που της είχαν απομείνει, θα έχανε την "ψυχή" της.

Φύλακας άγγελος της ήταν ο Γιώργος, θεραπευτής στο επάγγελμα, που την βοηθούσε στην αποκατάσταση της. Με τον καιρό είχε αναπτυχθεί μια συμπάθεια, ήταν τα μάτια που δεν είχε, και καμιά φορά η φωνή που ήθελε να ακούσει, όταν παραδινόταν στο «σκοτάδι» της.

Το να πέφτεις πού και πού είναι ατύχημα, το να μείνεις κάτω είναι όμως επιλογή.

Της περιέγραφε κάθε όμορφη εικόνα που έβλεπε από το παράθυρο του δωματίου της και με τρυφερά λόγια την παρακινούσε: «Δεν θα μάθεις ποτέ τα όριά σου, μέχρι να πιέσεις τον εαυτό σου να τα φτάσει». Την έκανε να πιστέψει ξανά στην ζωή, τη δίδαξε πως τα ωραία πράγματα δεν είναι μόνο αυτά που βλέπεις, είναι αυτά που νιώθεις και αισθάνεσαι. Και όταν καμιά φορά έφτανε στα όρια της, σκεφτόταν πάντα τα λόγια του Γιώργου, που της είχε πει όταν την πρωτοσυνάντησε.

Ζωή είναι όλα εκείνα που δίνουν αξία στις στιγμές και χαρά στις αισθήσεις σου. Ζήσε τις μικρές στιγμές, τα απλά πράγματα, το τώρα, το χτες έφυγε πια. Γι αυτό ζήσε, βρες λόγους για να ζεις και ζήσε όσο πιο απλά μπορείς, γιατί η ευτυχία της ζωής βρίσκεται στα απλά, στα μικρά, στα ασήμαντα, βρίσκεται στις λεπτομέρειες.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια από εκείνη την τρομακτική ημέρα. Η Εκάβη είχε μάθει μια άλλη ζωή. Χωρίς να βλέπει χρώματα και εικόνες, όταν έβγαινε έξω με την βοήθεια των δύο της "φίλων", το λευκό της μπαστούνι και τον Δάντη, τον σκύλο οδηγό, ανακάλυπτε και έφτιαχνε τις δικές της εικόνες από τις τέσσερις αισθήσεις που την είχαν απομείνει. Κατάφερε να τελειώσει την σχολή της με το σύστημα Μπράιγ, είχε γίνει ενεργό μέλος εθελοντισμού, έκανε το διδακτορικό της, διοργάνωνε ομιλίες σε διάφορα σχολεία και πανεπιστήμια, εξιστορώντας πως με κόπο, πείσμα και πολλή θέληση είχε καταφέρει να φτάσει ως εδώ. Έδινε δύναμη σε εκείνους που το έβαζαν κάτω, που πάλευαν με τους δικούς τους δαίμονες. Βοηθούσε ανθρώπους που είχαν ανάγκη και ήταν πάντα εκεί για όσους την χρειάζονταν. Έβλεπαν σε εκείνη τον δικό τους φύλακα άγγελο, έναν άγγελο που τους δίδαξε να βλέπουν, όπως και εκείνη, με τα μάτια της ψυχής.

Πύργα Βιργινία